

19 Μαΐου 2016

Από τη μιζέρια στη χαρά

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Διαδύκτιο, πληροφορίες, επικοινωνίες, γνώσεις ... Τελικά τι; Ο άνθρωπος μόνος στον πόνο του, στα προβλήματά του. Το εκκλησιαστικό - κοινωνικό ήθος, που μιλά

για κοινωνία και σχέση, ενδιαφέρον για τον άλλο και μοίρασμα ζωής, φαίνεται ανύπαρκτο. Αποτέλεσμα, οι διάφοροι τρόποι ψευδαίσθησης ζωής, όπως τα ναρκωτικά, τα ψυχοφάρμακα, οι επιπόλαιες εφήμερες σχέσεις και άλλα. Τι να κάμει ο άνθρωπος; Θέλει κάπου να πιαστεί...

Κι όμως, ο Χριστός, ως ο μόνος και παντοτινός σωτήρας του κόσμου, έχει την Εκκλησία Του ως τρόπο ζωής πιο πολύ παρά ως θεσμό. Προτείνει την καρδιακή σχέση που ξέρει να αγαπά, να προσφέρεται, να θυσιάζεται.

Η ενασχόληση με τον εαυτό μας, τις ανάγκες μας, τα προβλήματα και τα αδιέξοδά μας δεν μπορεί να δώσει την εσωτερική χαρά και πληρότητα που ζητούμε.

Το «αγαπάτε αλλήλους» και το να «αγαπούμε τον πλησίον μας όπως τον εαυτό μας» προϋποθέτει υπέρβαση του εαυτού μας, με ό,τι σημαίνει αυτό. Ο Κύριος Ιησούς δεν είπε να ζητούμε την αγάπη των άλλων αλλά να προσφέρουμε τον εαυτό μας από αγάπη στους άλλους.

Είναι, βέβαια, αλήθεια ότι μας αρέσει να μας αγαπούν, να μας υπολογίζουν να είμαστε αρεστοί. Κυρίως στην αρχή της ζωής μας, όπου μπαίνουν οι βάσεις της ύπαρξής μας. Όμως η πνευματική ωριμότητά μας, προχωρώντας στα χρόνια, βρίσκεται όχι στο να μας αγαπούν αλλά στο να αγαπάμε. Το «είναι καλύτερα να δίνεις παρά να παίρνεις», που είπε ο Χριστός, δείχνει την ανάπτυξη του ανθρώπου από άτομο σε πρόσωπο, από τον εγωκεντρισμό στην αγάπη.

Φαίνεται ότι όσο περιμένουμε από τους γύρω μας να ανταποκριθούν στην ανάγκη να μας αγαπούν και να ενδιαφέρονται για μας, τόσο ο πόνος της απογοήτευσης θ' αυξάνει και θα μας συντρίβει. Δεν μπορείς ν' απαιτείς να σε αγαπούν... Και όσο πιο γρήγορα το καταλάβουμε τόσο πιο εύκολα θα ελευθερωθούμε από την εξάρτηση και θα ανοιχτούμε στο μεγάλο και ωραίο κόσμο της διακονίας και προσφοράς.

Είναι παρατηρημένο ότι τα λεγόμενα ψυχολογικά προβλήματα, η μιζέρια και η κατάθλιψη, έχουν αιτία τη φιλαυτία, δηλαδή την αγάπη του εαυτού μας που ξεχνά τον άλλο. Η θεραπεία βρίσκεται στη διαφοροποίηση του τρόπου ζωής. Αλλά αυτό δεν μπορεί να επιβληθεί από κανένα.

Ο Χριστός με την Εκκλησία του μας προτείνει τη μετάβαση από τη φιλαυτία στην αγάπη, με τον τρόπο που οι πνευματικοί πατέρες μας υποδεικνύουν ως εμπειρικοί γνώστες. Μέσα από την άσκηση, την υπακοή, την προσευχή, τη μετάνοια, τη Θεία Κοινωνία και κυρίως τη διακριτική καθοδήγηση έμπειρου πνευματικού, θα φτάσουμε στη χαρά της αγάπης, στην πληρότητα της σχέσης, στην ανάπαυση της διακονίας.

Δεν αξίζει ν' αγωνιστούμε με αυτό τον εκκλησιαστικό τρόπο, ώστε να ζήσουμε την αιώνια ζωή από το νυν αιώνα;

Πηγή: isagiastriados.com